

VII
OUTLANDER
ECOURI DIN TRECUT
DIANA GABALDON

VOL. I

Traducere din limba engleză de
ROLAND SCHENN

ARMADA

PROLOG

Corpul este uluitor de maleabil. Spiritul este maleabil într-o și mai mare măsură, dar există totuși lucruri de pe urma cărora nu-ți mai revii.

Așa spui, *a nighean*¹? E adevărat, trupu-i ușor de mutilat și spiritul poate fi schilodit. Cu toate astea, într-un om e ceva ce nu poate fi distrus.

¹ „Fată“, în lb. gaelică în original (n. red.).

PARTEA ÎNTÂI

TULBURAREA APELOR

UNEORI, SUNT MORȚI CU ADEVĂRAT

Wilmington, colonia Carolina de Nord
Iulie 1776

Capul piratului dispăruse. William îi auzise vorbind despre asta pe niște oameni care trândăveau pe cheiul din apropiere și se întrebau dacă va mai fi văzut vreodată.

— Nooo, s-a dus pe veci, a spus un bărbat zdrențăros, un metis, dând din cap. Dacă nu-i vine de hac aligatoru', are să-l înghită apa.

Un pădurar și-a trecut bucata de tutun de mestecat dintr-o parte într-alta a gurii și a scuipat în apă în semn de dezaprobare.

— Nu, o să rămână așa cum e pentru vreo zi sau două. Pe urmă, bucățile de carne care-i țin capul pe umeri se usucă în soare. Se întăresc precum fierul. Am văzut eu asta la cadavre de căprioare.

William a observat că doamna McKenzie a aruncat o privire fugară spre golf, pentru ca apoi să se uite-n altă parte. S-a gândit că era palidă și s-a așezat în așa fel încât ea să nu-i poată vedea pe bărbați și apa maronie la flux, deși leșul prins de par nu se zărea, chiar dacă nivelul apei crescuse. Parul era un semn care amintea de prețul unei crime. Piratul fusese legat de el și înecat în mâl cu câteva zile în urmă, iar cadavrul său în descompunere devenise subiect de conversație pentru toată lumea.

— Jem! a strigat domnul MacKenzie cu asprime, trecând pe lângă William, în urmărirea fiului său.

Băiețelul, care avea părul roșcat ca mama lui, se apropiase de bărbați, ascultând ce vorbesc, apoi se aplecase periculos de mult deasupra apei, ținându-se de o bintă pentru a vedea cadavrul piratului.

Domnul MacKenzie l-a apucat de guler, l-a tras spre el și l-a luat în brațe, deși micuțul se zbătea, vrând să o ia spre cheiul măsos.

— Vreau să văd ualigatoru' cum îl mănâncă pe pirat, tătucule!

Bărbații de pe chei au început să râdă, chiar și MacKenzie a zâmbit, dar, când a zărit-o pe soția lui, zâmbetul i-a dispărut dintr-odată. Într-o clipă a fost lângă ea și a prins-o de cot.

— Cred că trebuie să mergem, a spus el, ținându-l pe băiat astfel încât să o poată sprijini pe soția lui, care, în mod clar, nu se simțea bine. Locotenentul Ransom... vreau să spun, lordul Ellesmere..., s-a corectat el imediat, zâmbind stingherit către William, ca și cum ar fi vrut să-și ceară scuze pentru greșeală. Lordul Ellesmere are și alte obligații, sunt sigur.

Era adevărat. William urma să cineze cu tatăl său. Însă tatăl său îi dăduse întâlnire chiar la taverna de lângă chei.

William nu avea cum să-l rateze și le-a spus-o soților MacKenzie, rugându-i să mai rămână, pentru că îi făcea plăcere să se afle în compania lor – mai ales a doamnei MacKenzie –, dar ea a zâmbit cu regret, mângâind capul acoperit al copilului din brațele ei.

— Nu, chiar trebuie să plecăm, a stăruit ea.

Și-a privit fiul, care tot ar mai fi vrut s-o ia la fugă, apoi și-a îndreptat ochii spre chei și spre parul care ieșea din apă. După aceea, și-a desprins cu hotărâre privirea de chei și l-a privit pe William în față.

— Micuța o să se trezească și o să-i fie foame. Ne-a părut bine că v-am întâlnit. Mi-aș fi dorit să stăm de vorbă mai mult.

A rostit ultimele cuvinte cu profundă sinceritate și i-a atins brațul lordului, provocându-i o senzație plăcută în stomac.

Bărbații care trândăveau pe chei începuseră să facă pariuri. Unii susțineau că piratul va reapărea, alții, că dispăruse pe vecie. Pariau, deși niciunul dintre ei n-avea un sfanț în buzunar.

— Doi la unu că e tot acolo când se retrag apele.

— Cinci la unu că trupu-i tot acolo, dar capu' a dispărut. Mie nu-mi pasă ce zici tu de gât, Lem, că îi atârna capu' așa, doar de-o pieleță, la fluxu' trecut. Când or veni iar apele, o să-i ia capu'.

Sperând ca această discuție să se termine odată, William a trecut la un complicat ritual de rămas-bun și a mers până într-acolo încât i-a sărutat curtenitor mâna doamnei MacKenzie și, într-un moment de inspirație, a sărutat și mânuța fetiței, gest în urma căruia au început cu toții să râdă. Domnul MacKenzie l-a privit ciudat, fără a părea însă ofensat și i-a strâns mâna în stil republican. Apoi, ca să facă și el o glumă, l-a pus pe băiețașul lui să dea mâna cu William.

— Ai omorât pe cineva? a întrebat băiatul plin de curiozitate, privind sabia lui William.

— Încă nu, a replicat cel întrebat, zâmbind.

— Bunicu' meu a omorât mai bine de douăzeci de oameni!

— Jemmy! au exclamat amândoi părinții într-un glas.

Micuțul a ridicat din umeri.

— Da' *chiar așa* e!

— Sunt sigur că bunicul tău este un om tare curajos, l-a asigurat William, luându-și un aer grav. Regele are întotdeauna nevoie de asemenea oameni.

— Bunicu' zice că regele n-are decât să-l pupe-n fund, a replicat băiatul foarte sigur pe sine.

— JEMMY!

Domnul MacKenzie i-a acoperit gura cu palma.

— Tu știi că bunicul n-a spus asta! a zis doamna MacKenzie.

Băiețașul a dat din cap aprobator, iar domnul MacKenzie și-a luat palma de pe gura lui.

— Nu, da' bunica a zis, a ținut să sublinieze băiatul.

— Bine, bine, a spus domnul MacKenzie, abținându-se să nu izbucnească în râs. Cu toate astea, nu e bine să spui asemenea lucruri soldaților care se află în slujba regelui.

— Ah! a exclamat Jemmy, vădit neinteresat de subiect. Apele se retrag acum? a întrebat el plin de speranță, privind către chei.

— Nu! a replicat domnul MacKenzie cu hotărâre. Asta se va întâmpla abia peste câteva ceasuri, când tu vei fi deja în pat.

Doamna MacKenzie i-a zâmbit lui William drept scuză, roșind ușor. Membrii familiei MacKenzie s-au depărtat în grabă, lăsându-l singur pe William, care nu știa dacă să râdă ori să fie dezamăgit.

— Hei, Ransom!

William a întors capul și a dat cu ochii de Harry Dobson și de Colin Osborn, doi sublocotenenți din regimentul său, care își terminaseră serviciul și acum erau nerăbdători să-și facă de cap în Wilmington.

— Dumnealor cine sunt? a întrebat Dobson vădit curios, privind în urma grupului care se depărta.

— Domnul și doamna MacKenzie, prieteni de-ai tatălui meu, a venit răspunsul.

— Carevasăzică e măritată, a constatat Dobson, țuguindu-și buzele și continuând să o privească pe doamna MacKenzie. Atunci cred că o să fie ceva mai complicat, dar ce-ar fi viața fără provocări?

— Provocări? a întrebat William privindu-și amuzat prietenul, care era destul de mic de statură. Soțul ei e de trei ori cât tine, în caz că n-ai observat.

Osborn a început să râdă și a râs până s-a înroșit.

— Ea e *de două ori* cât tine! O să te zdrobească, Dobby!

— Și ce te face pe tine să crezi că vreau să fiu dedesubt? a întrebat Dobson, luându-și un aer plin de demnitate.

— De ce sunteți obsedați de femeile uriașe? a întrebat William privind în urma familiei MacKenzie, care abia se mai vedea în capătul străzii. Doamna este aproape la fel de înaltă ca mine.

— Hai, las-o baltă!

Osborn, care era mai înalt decât micuțul Dobson, dar tot mai scund cu un cap decât William, a dat să-l lovească pe